

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **M. Š.**, narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. 64/DS/2017,
JID: 5314/2017/KUUK/Ne,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 9. 1. 2017, č. j. 64/DS/2017, JID: 5314/2017/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odbor správních činností a obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 11. 2016, č. j. MDC/104219/2016, sp. zn. MDC/Rp-2746/85783/2016, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

provozu“), kterého se dopustila porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že dne 27. 8. 2016 ve 14:28 hodin v České Kamenici, v ulici Lipová, jako řidička motorového vozidla tov. zn. Škoda, reg. zn. „X“, jedoucí ve směru na obec Velká Bukovina překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 41 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že postupem žalovaného, který se nevypořádal s odvolacími důvody a který v napadeném rozhodnutí porušil zásadu rovného přístupu ke všem účastníkům řízení a princip rovnosti před zákonem, byla zkrácena na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalovaný nevyvrátil tvrzení žalobkyně, že v době spáchání přestupku neřídila předmětné vozidlo a naopak tuto skutečnost žalovaný odmítl s tím, že nebyla ze strany žalobkyně uvedena již na místě přestupku. Žalobkyně přitom poukázala na to, že to není ona, kdo by měl prokazovat svou nevinu a že pokud uváděla nějaké skutečnosti zasahující policistům, mohlo to být součástí její obhajoby, neboť se v průběhu celého řízení může hájit způsobem, jaký uzná za vhodný, tedy pravdivou i nepravdivou výpověď. Podstatnou skutečností je to, že policie dle dostupných informací a spisového materiálu neměla celou dobu nad změřeným vozidlem dohledovou kontrolu, z čehož vyplývá, že verze žalobkyně není nerealná. Každou výpověď musí správní orgány prověřit, přičemž z jednoho procesně nepoužitelného a zjevně nepravdivého tvrzení nelze dovozovat, že se žalobkyně přestupku dopustila. Dle žalobkyně zasahující policisté nepostupovali v souladu se zákonem, zvlášť když nebyl na místě přítomen advokát. Žalobkyně nebyla policisti poučena, že má právo na přítomnost advokáta při podání vysvětlení a výslech byl veden tak, že pokládané otázky byly návodné. Žalobkyně upozornila na to, že byly zjišťovány pouze okolnosti v její neprospěch a že protokolace byla nedůsledná. Podotkla, že jedinou možností, jak zajistit zákonnost při pořizování úředního záznamu je provádění audiovizuálního záznamu, který bude součástí spisového materiálu. Dále žalobkyně zdůraznila, že napadené rozhodnutí postrádá jednoznačné prokázání její viny, když o vině bylo rozhodnuto pouze na základě úředního záznamu. Jedná se tak o případ, kdy obviněnému z přestupku nebyla dána možnost podrobně se vyjádřit ke skutečnostem, které jsou předmětem obvinění, a to bez ohledu na to, zda obviněný popíral či doznával svou vinu.
3. Žalobkyně dále uvedla, že se žalovaný nezabýval skutečností, zda žalobkyně naplnila materiální znaky přestupku, který jí byl kladen za vinu, a vyjádřila přesvědčení, že ne každé porušení pravidel musí být přestupkem a že je potřeba vždy skutek vnímat v širších souvislostech a vzít v potaz další okolnosti, které mohly povahu jednání ovlivnit, zejména tedy možnost, zda mohl obviněný svým jednáním kohokoliv ohrozit. Žalovaný se nevypořádal s argumentem ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, které bylo s ohledem na dobu, kdy byl skutek spáchán, naprosto bagatelní, a to zejména vlivem provozu na pozemní komunikaci, kde měl být přestupek spáchán. Tomu nasvědčuje i tvrzení policistů, že se za vozidlem žalobkyně otočili, což by za provozu bylo značně komplikované a s parametry život ohrožujícími ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu. Závěrem žalobkyně shrnula, že zákonné normy upravující provoz na pozemních komunikacích mají primární význam ve smyslu ochrany účastníků silničního provozu, avšak nebezpečnost překročení rychlosti je subjektivní, a proto nelze Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konstatovat, že vyšší rychlost automaticky znamená vyšší nebezpečí. To však může nastat pouze za předpokladu, že je koho potenciálně ohrozit, což ale v projednávaném nebylo, jelikož mohlo dojít pouze k ohrožení samotného řidiče vozidla. Za ohrožování vlastní osoby však nemůže být nikdo předmětem zájmu orgánů veřejné moci a nemůže být za to jakkoliv poškozen.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že k odvolacím důvodům se řádně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a není si vědom, že by poškodil práva žalobkyně. Žalovaný setrval na tom, že se s námitkou žalobkyně, že vozidlo neřídila, v rozhodnutí řádně vypořádal, a to nikoliv poukazem na to, že tuto námitku neuvedla již na místě. Svůj závěr naopak vyargumentoval obsahem policejního spisu, z něhož vyplývá, že pachatelem přestupku byla právě žalobkyně, neboť vozidlo bylo po projetí měřeným úsekem policií zastaveno a po předložení osobních dokladů byla řidička ztotožněna, což je zřejmé z fotodokumentace předložených osobních dokladů, která je součástí spisového materiálu. K námitkám žalobkyně, že se může po celou dobu řízení hájit způsobem, jaký uzná za vhodný, třeba i nepravdivou výpovědí a že by žalovaný měl každou výpověď prověřit a ne z jednoho nepravdivého a nepoužitelného tvrzení žalobkyně dovozovat, že se žalobkyně přestupku dopustila, žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně se na místě spáchání přestupku nevyjádřila a odmítl, že by cokoliv dovozoval, nýbrž vycházel ze spisového materiálu Policie ČR.
5. K námitce nezákonného postupu policistů, kteří nezajistili přítomnost advokáta, nepoučili žalobkyni o její právu na přítomnost advokáta při podání vysvětlení a námitce, že výslech byl veden pokládáním návodných otázek, žalovaný uvedl, že není zákonnou povinností policistů přestupcům při podávání vysvětlení ohledně přestupku obstarávat advokáta a že je ze spisového materiálu zřejmé, že byla žalobkyně na místě poučena dle ust. § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přičemž se však následně nijak nevyjádřila. K námitce zjišťování skutečností pouze v neprospěch žalobkyně, nedůsledné protokolaci, neprovedení audiovizuálního záznamu, nedostatečnému prokázání viny žalobkyně a nemožnosti vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou předmětem obvinění, žalovaný uvedl, že policie používá své metody a taktiku služebního zákroku, předložený spisový materiál v daném případě obsahuje zcela standardní a dostačující podklady pro vydání rozhodnutí, resp. důkazní prostředky, přičemž nevyvstala žádná důvodná pochybnost o jejich zákonnosti. Žalovaný připomněl, že žalobkyni byla dána možnost se v řízení účinně hájit, žalobkyně i její právní zástupce byli řádně předvoláni k ústnímu jednání a jen svým přístupem k věci se zkrátili na právu se v řízení účinně hájit.
6. K námitce neposouzení materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že rozbor naplnění formálních i materiálních znaků přestupku provedl správní orgán I. stupně a žalovaný se s jeho hodnocením v napadeném rozhodnutí ztotožnil. Ohledně tvrzení žalobkyně, že její jednání není společensky škodlivé v důsledku nízkého provozu na pozemní komunikaci, žalovaný jednak podotkl, že tento argument žalobkyně uplatnila až v žalobě a jednak uvedl, že nízký provoz nelze dovozovat pouze z doby spáchání přestupku nebo z okolnosti otočení se policistů za změřeným vozidlem, když tato skutečnost ze spisu ani tvrzení policistů nevyplývá. Naopak opětovně připomněl, že nejvyšší povolená rychlost byla překročena velmi výrazně, a to o 41 km/h, přičemž zdůraznil, jaké následky s sebou nese překročení zákonem povolené rychlosti a proč je nutné takové porušení zákonné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnosti považovat za ohrožení zájmu společnosti. Žalovaný k otázce zkoumání materiální stránky přestupku uzavřel, že z obsahu spisu nevyplývají jakékoliv okolnosti, které by snižovaly nebezpečnost jednání žalobkyně pro chráněný zájem společnosti na takovou míru, že by materiální znak přestupku naplněn nebyl.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasila a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 8. 9. 2016 byl správnímu orgánu I. stupně Policií ČR, Krajské ředitelství Ústeckého kraje, Územní odbor Děčín, dopravní inspektorát, oznámen přestupek žalobkyně, jehož se měla dopustit dne 27. 8. 2016 v 14:28 hod., v obci Česká Kamenice, ul. Lipová u č. p. „X“, když s vozidlem Škoda Octavia 1Z, reg. zn. „x“, r. v. „X“, VIN „X“, projela měřeným úsekem rychlostí 94 km/h, v místě, kde je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, čímž porušila ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Součástí oznámení byla též příslušná fotodokumentace a úřední záznam.
10. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že se dne 2. 11. 2016 konalo ústní jednání, na které se žalobkyně ani její právní zástupce nedostavili. Jelikož správní orgán I. stupně shledal, že omluva není důvodná, projednal věc v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), v nepřítomnosti žalobkyně a jejího zástupce. Správní orgán I. stupně po ústním jednání, kde byly provedeny důkazy, které dle jeho názoru prokázaly spáchání přestupku žalobkyní, vydal dne 2. 11. 2016 rozhodnutí č. j. MDC/104219/2016, sp. zn. MDC/Rp-2746/85783/2016, jímž byla žalobkyně uznána vinnou z přestupku podle ust. § 125c odst. 2 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, jak byl vymezen v úvodu tohoto rozsudku.
11. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.
12. V dané věci se účastníci řízení neshodli v otázce dostatečně zjištěného skutkového stavu a posouzení materiální stránky přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Podle ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2, nevyplyvá-li ze zákona něco jiného.
14. Podle ustanovení § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.
15. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
16. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.
17. Podle ustanovení § 4 písm. a) je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
18. Podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
19. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o 50 km/h a více.
20. Podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 5000 Kč do 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.
21. Podle ustanovení § 125 odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu se zákaz činnosti se uloží na dobu od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3.
22. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný nevyvrátil její tvrzení, že v době spáchání přestupku neřídila vozidlo, a namísto toho její tvrzení odmítl s tím, že jej neuvedla již na místě při zastavení policisty.
23. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce uvedl, že řidička, ve které byla po zastavení vozidla zjištěna M. Š., nar. „X“, bytem „X“, překročila rychlost dovolenou v obci o 41 km/h. Spáchání přestupku jmenovanou tak bylo jednoznačně prokázáno. Jak ze spisového materiálu předloženého Policií ČR vyplývá, paní Švarcová byla na místě ztotožněna a byla pořízena fotodokumentace jí předložených dokladů a vozidla. Skutečnost namítanou až v odvolání, kdy paní Š. zpochybňuje, že vozidlo v době spáchání přestupku řídila právě ona, v řízení nezpochybnila. Podstatné pro posouzení věci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je skutečnost, že vozidlo bylo policisty po zjištění přestupku neprodleně zastaveno a v jeho řidiči byla bez pochybností zjištěna paní M. Š.

24. Z uvedeného je dle soudu zřejmé, že žalovaný se k odvolací námitce o neprokázání toho, že se přestupku dopustila žalobkyně, vyjádřil a řádně se s ní vypořádal. Žalovaný totiž poukázal na skutečnost, že totožnost přestupce byla zjištěna ihned po zastavení vozidla a rovněž na fotodokumentaci obsaženou ve spisu, z níž vyplývá, že řidičkou zastaveného vozidla byla právě žalobkyně. Po přezkoumání příslušné fotodokumentace, kdy byly zachyceny doklady řidiče a měřené vozidlo, musí soud konstatovat, že je z ní patrná podoba řidiče vozidla, která odpovídá fotografii na dokladech žalobkyně, a tudíž nemůže být sporu o tom, že vozidlo bylo řízeno žalobkyní. Zda měla policie nad vozidlem po celou dobu služebního zákroku dohledovou kontrolu, není podstatné, neboť pořízená fotodokumentace je v tomto ohledu přesvědčivým důkazem, plně podporujícím závěry učiněné žalovaným. Soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.
25. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně spočívající v nepřezkoumání a následném neprokázání naplnění materiální stránky přestupku.
26. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobkyně svým chováním naplnila všechny znaky přestupku, který jí byl kladen za vinu, tj. nejen jeho formální stránku, ale rovněž i materiální stránku. Žalobkyně porušila zákonnou povinnost, když překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 41 km/h a svým jednáním ohrozila zájem společnosti, neboť nedovolená rychlost je častou příčinou dopravních nehod s mnohdy závažnými důsledky. Jednání žalobkyně je tedy nezodpovědné a nebezpečné vůči ostatním účastníkům provozu na pozemních komunikacích, čímž je naplněna materiální stránka přestupku. Správní orgán I. stupně dodal, že materiální stránku přestupku vyhodnotil na základě posouzení škodlivosti jednání přestupce, kdy zkoumal veškeré zjištěné skutečnosti a okolnosti řešeného případu ve vztahu k tomu, jakým způsobem a jakou měrou došlo k porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem, kterým je v projednávaném případě zájem společnosti na dodržování pravidel silničního provozu o nejvyšší povolené rychlosti.
27. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil obdobně, když dospěl nezávisle na hodnocení správního orgánu I. stupně k závěru, že k porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu došlo, a že skutková podstata přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona byla žalobkyni prokázána. K právě uvedenému soud uvádí, že správní řízení je považováno za jeden celek. Pokud se tedy správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zabýval naplněním materiální stránky přestupku a žalovaný jej napadeným rozhodnutím aproboval, je zcela zřejmé, že žalovaný vycházel z předpokladu, že naplněním formální stránky přestupku byla rovněž naplněna i materiální stránka přestupku.
28. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila trestnost trestných činů, a proto pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

však nenastal, za situace, kdy se k jednání, jež naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52, dostupný na www.nssoud.cz).

29. S ohledem na výše uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zdali určité jednání lze označit za přestupek, a tudíž zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právě v porušení nebo ohrožení společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Překročila-li žalobkyně nejvyšší dovolenou rychlost, čímž naplnila formální znaky skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, má se za to, že byl naplněn i jeho materiální znak, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by snižovaly nebezpečnost jednání natolik, že by materiální znak nebyl naplněn.
30. Tvrzení žalobkyně o tom, že svojí rychlou jízdou nemohla vzhledem k aktuálnímu provozu na pozemní komunikaci nikoho ohrozit, nelze považovat za skutečnost, která by natolik snižovala nebezpečnost jejího jednání, aby nebylo naplněno materiální hledisko přestupku. Překročení dovolené rychlosti nelze v žádném případě obhajovat nízkým provozem na dopravní komunikaci, neboť i za takové situace může dojít k dopravní nehodě, jejíž riziko se snaží příslušné právní předpisy minimalizovat stanovením nejvyšších dovolených rychlostí. Soud se rovněž nemůže ztotožnit s argumentací žalobkyně, že postihu může být řidič vystaven jedině v případě, že by riziku vystavil i ostatní účastníky silničního provozu. Hodnoty, které chrání zákon o silničním provozu, jsou výslovně uvedeny v § 4 písm. a) tohoto zákona, v němž se podává, že: *„při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní“*. Je tedy zřejmé, že předmětem ochrany není pouze život, zdraví a majetek jiných osob, ale i život, zdraví a majetek samotného účastníka silničního provozu. Tvrzení žalobkyně, že se policisté za změřeným vozidlem otočili, nemá soud za prokázané, když ze záznamu o přestupku naopak vyplývá, že měření probíhalo z místa mimo vozovku, což je patrné z pořízené fotografie, a z klidové pozice, což lze vyčíst z údaje o vlastní rychlosti radaru. Soud nicméně s ohledem na výše uvedené dodává, že ani tato skutečnost, by nemohla mít na posouzení materiální stránky přestupku žádný vliv. Žalobkyně tak svým jednáním naplnila formální i materiální znaky skutkové podstaty přestupku, a tudíž správní orgány nepochybily, pokud žalobkyni uznaly vinnou ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Soud tak námitku žalobkyně shledal nedůvodnou.
31. Žalobkyně dále namítala, že byla správními orgány shledána vinnou z přestupku pouze na základě úředního záznamu. Jeho pořízení bylo navíc nezákonné, neboť na místě nebyl přítomen advokát, při výslechu byly žalobkyni pokládány návodné otázky, byly zjišťovány skutečnosti pouze v její neprospěch a protokolace úředního záznamu byla nedůsledná.
32. Při posuzování této námítky soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 4 As 152/2016-37, dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soud konstatoval, že: „Podle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Judikatura Nejvyššího správního soudu však připouští užití úředního záznamu o podání vysvětlení jako tzv. jiného podkladu pro rozhodnutí podle § 50 odst. 1 správního řádu (viz rozsudek 6 A 112/2016-32; 6 As 73/2016-40; 1 Azs 81/2016) a to např. za účelem porovnání, zda se od něj výpovědi svědků významněji neodchylují, což by snížilo jejich věrohodnost. Vyloučeno by bylo pouze užití úředního záznamu jako důkazního prostředku k nahrazení ústní výpovědi svědka nebo jeho čtení namísto výpovědi (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, či ze dne 9. září 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, č. 2208/2011 Sb. NSS). Zákon ani judikatura nadto nevylučují použití jakéhokoliv úředního záznamu jako důkazního prostředku, nýbrž pouze úředního záznamu o podání vysvětlení.“

33. Z protokolu o ústním jednání ze dne 2. 11. 2016 a samotného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán provedl dokazování fotografickým výstupem z měřicího zařízení, ověřovacím listem k rychloměru a osvědčením policisty provádějícího měření. Oznámení o přestupku včetně úředního záznamu správní orgán správně, v souladu s výše citovanou judikaturou, zahrnul pod podklady pro rozhodnutí a neprováděl jimi dokazování jako důkazními prostředky. Vzhledem k tomu, že správní orgán úředním záznamem ani nenahradil žádné svědecké výpovědi, neboť skutkový stav byl spolehlivě zjištěn z listinných důkazů, soud neshledal v jeho postupu, ani odůvodnění rozhodnutí, žádné pochybením, a tudíž soud tuto námitku neshledal důvodnou.
34. Pokud jde o námitky týkající se nezákonnosti pořízení úředního záznamu, soud k nim uvádí následující. Obligatorní přítomnost advokáta při vyhotovování úředního záznamu z žádného právního předpisu nevyplývá. Námitky směřující ke zpochybnění obsahu úředního záznamu, kdy žalobkyně namítá nedůslednou protokolaci, pokládání návodných otázek a zjišťování okolností pouze v její neprospěch soud považuje za nedůvodné už jen proto, jaký účel úřední záznam v přestupkovém řízení plní. Úřední záznam má správnímu orgánu poskytnout prvotní informace o tom, že mohl být spáchán přestupek, přičemž jak už bylo výše vysvětleno, je nepřípustné jej užít jako důkazní prostředek ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu. Úřední záznam proto nelze zaměňovat např. s výslechem svědka, u kterého by případný přezkum pokládaných otázek již měl své opodstatnění. Tyto námitky pro nejsou důvodné.
35. V souvislosti s námitkou nepřípustnosti úředního záznamu žalobkyně uplatnila námitku, že ji nebyla dána možnost podrobně se vyjádřit ke skutečnostem, které jsou předmětem obvinění. K tomu soud uvádí, že žalobkyni byl poskytnut prostor pro vyjádření již v okamžiku zastavení policejní hlídkou pro podezření ze spáchání přestupku, z úředního záznamu však vyplývá, že zůstala bez vyjádření. Možnosti vyjádřit se ke svému obvinění měla žalobkyně zejména v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně, svého práva však nevyužila, neboť se z ústního jednání omluvila a ani jinak se ve věci do vydání prvostupňového rozhodnutí nevyjádřila. Žalobkyně zůstala pasivní, ač byla správním orgánem poučena o svém právu vyjádřit se k podkladům řízení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Ani tuto námitku soud neshledal důvodnou.
36. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. srpna 2019

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.